

Chladivý príbeh

Zima ma zohrieva. V bruchu, na líci, v oboch kútikoch úst. Áno, je to tak, mám teplú krv. Rodičia vravia, že je vzácna, no ja si to nemyslím. Mám len jednoducho rada chladné večere, mrazivé objatia a prvé ľadové vločky na mojej tvári.

Každú noc zaspávam s otvoreným oknom. Nedokážem dýchať, keď mi je horúco. Som slabá a krehká. Ale keď ma prefúkne chladivý závan vetra, je to akoby som dostala tvrdú facku, ktorá ma vždy prebudí zo zasnania.

Zaujímavé na mne sú tiež moje vlasy, ktoré sa menia spoločne so mnou. Vždy keď padne ranná rosa, prejdem si po nich a hneď viem, prečo sú mokré. Keď je noc, zblednú. To isté sa s nimi deje pri mraze, v zime, v snehu, za dažďa, proste vždy, keď sa ľudia ukrývajú pod dekami so šálkou teplej priam až horúcej tmavej čokolády. Ja si namiesto tohto ich zvyku sadnem na naše schody pred domom a kochám sa okolím, ktoré ma obklopuje. Je to akoby som bola doma, niekde, kde je svet plný jasmínovo bielej farby.

Chytám malé drobné stvorenia do rúk a predstavujem si, že mi v nich ožijú, vzlietnu a odletia ďaleko odo mňa a že sa to deje stále dookola.

Vločky s nožičkami, krídlami a srdcom, aké mám aj ja.

Oh, ale ešte som neskončil. Takže, keď je zima, som úplne bledá, akoby som umierala a moje vlasy sú plné perál z tých najjasnejších mušlí. Dlhé a zamatovo hebké.

Veľa ľudí mi povedalo, že vyzerám ako nejaká snehová princezná, tak magicky a nádherne, až je bolestivé pozeráť sa na mňa. Ale keď sa začne otepľovať a po dlhej dobe vyjde slnko, všetko sa vracia do normálu. Pleť, farba aj dĺžka vlasov, ktoré mám len tak mimochodom čierne po otcovi a kučeravé po matke. Strácam silu a celé dni preležím v posteli.

Rodičia ma presviedčajú o tom, že to tak bolo vždy a ja im verím. Videla som fotky z môjho detstva. Na jednej som malou nebeskou kráľovnou a na druhej Snehulienkou. Keď som bola malá a príliš som sa nudila, zobrala som starý album a listovala si v ňom. Hľadala som skryté rozdiely a vymýšľala si rôzne mená a prirovnania. Tak vznikli tá Snehulienka a nebeská kráľovná. Teraz to už ale nerobím. Pripadá mi to tak trochu detinské.

S faktom, že sa v lete nikdy nebudem môcť prechádzať uprostred dňa, som sa dávno zmierila. Západ slnka som si ale nemohla odpustiť. Aj keď slabá, no s odvahou, som každý jeden večer vyšla na najbližší kopec a sadla som si na príjemne chladnú zem pod obrovský javorový strom. Sledovala som, ako sa obloha hrá s rôznymi farbami. Sledovala som lúče na svojej ruke a následne aj tmu, ktorá sa ku mne blížila zospodu.

Ako dieťa som bola príliš hyperaktívna. Stále som sa chcela len hrať a to najlepšie vonku, no nešlo to kvôli mojej prapodivne čudnej krvi.

Párkrát som si začínala myslieť, že nepatrím tam, kde práve som, že by som mala byť niekde inde. Vždy ma to ťahalo niekam, niekam, kde som to nepoznala. Cítila som sa akoby bol ku mne priviazaný nejaký magnet. Chcela som ísť smerom na Juh, do krajiny večnej zimy.

Možno som naozaj iná. Čo je na tom ale pravda, to neviem. Každopádne som sa nikdy nevzdala svojho detského sna, na ktorý si už bohužiaľ nespomínam.

Vydierala som rodičov opakujúcim sa plačom a nešťastím. Raz toho mali vážne dosť, tak sa rozhodli, že ma nejakým spôsobom zamestnajú. Kúpili mi nádherného čierneho koníka. Bol to môj najlepší deň. Mala som nového kamaráta, ktorý neprotestoval proti prechádzam v tuhej zime, za pološera ani za mrazivej tmy. Zvykli sme si na seba tak, že si už ani neviem prestať, že by som ho musela opustiť. Je mojou súčasťou. Takým mojím druhým ja.

Teraz som s ním vonku, v lese za našou malou chatou, na ktorú sme prišli z jediného dôvodu. Na vianočné prázdniny. Sneh, mráz, vôňa perníkov, vysoký stromček v obývačke a rodina. Všetci sme tu pokope. Je to tak každý rok a iba v túto dobu.

Snažím sa, aby si nikto nevšimol, aká som nešťastná, no niekedy to už jednoducho nejde, tak ako aj teraz. Musím sa len dostať von, od všetkých a od všetkého. Len ja a môj verný priateľ, ktorý nikdy neprotestuje proti takýmto mojim bláznivo spontánnym nápadom. Pôvodne tu ani nemal byť, no ja som to zariadila. Povedala som, že ak nepôjde on, tak nejdem ani ja a to si rodičia dovoliť nechceli. Priali si Vianoce v rodinnom kruhu priamo pod horami, v strede ich vysnívaného vesmíru. A tak som tu, v príjemne chladivom prostredí. Vlastne im za to ďakujem. Nevedela by som si predstaviť, že by som bola niekde inde. Presne takto som si to predstavovala.

Stojím a láskyplne hladkám tmavú hrivu svojho milovaného kamaráta.

„Tak čo? Pôjdeme?“ spýtam sa ho, no nečakám na odpoveď, rovno mu vyskočím na chrbát a poriadne sa ho chytím. Stále ho neprestávam hladkať. Má to veľmi rád. Niekedy sa mi dokonca zdá, že viac ako mňa samú.

„Oh, tu je tak čarovne, tak nadpozemsky krásne, až si nedokážem pripustiť, že je to skutočné.“

Vietor sa hrá s pramienkami mojich vlasov, zima ma pevne objíma a mráz ma príjemne hladí na lícach. Ideme stále rýchlejšie a rýchlejšie.

„Brrrr! Spomal!“ prosím ho a zároveň aj porúčam. „Už bolo dosť. Mali by sme sa vrátiť,“ no on ma neposlúcha a ide si ďalej bez akéhokoľvek povolenia. Už sa len nečinne vezíem, pretože som nad ním stratila kontrolu, čo sa mi ešte nikdy predtým nestalo. Je to záhadné, no odkedy sme prišli, chová sa úplne inak, akoby vycítil niečo nebezpečné, akoby sa mu niečo nezдалo či nepáčilo.

Neviem sa mu nadvihnúť z chrbta, aj keď sa o to zo všetkých síl snažím. Čosi ma pevne drží, čosi čo nevidím a čo sedí tesne za mnou.

Hneď, v jednej sekunde sa obrátim a celé to pochopím. Nieкто má ruky okolo môjho pásu. Chrání ma pred pádom, čím mi zároveň bráni aj pred akýmkoľvek únikom. Som v jeho rukách.

„Kto si a čo odo mňa chceš? Nemám pri sebe žiadne peniaze.“

„Prepáčte za to prepadnutie.“

„Nepočul si? Pýtala som sa ťa, kto preboha si?!“

Muž mi neodpovedal. Prestal si ma všímať.

„Halo!!!“

Viac si už ale nepamätám. Keď som sa zobudila, bola som na úplne odlišnom mieste. Niekde, kde to bielou priam žiarilo. Ležala som na zamrznutej tráve a pozerala som sa cez koruny stromov na...

„Stop? Vážne?“

Rýchlo som sa postavila na nohy, čo bolo veľkou chybou, keďže som na to bola príliš slabá. S tmou pred očami som sa teda naspäť zvalila na podivne chladivú zem a sledovala som, čo sa to deje.

Bola som v nejakej izbe, či skôr komnate, ktorá vyzerala ako naša zimná záhrada, no s jedným rozdielom. Našou nebola.

Všade navôkol boli kvety a stromy a to, čo si len dokážeš predstaviť. Cítila som sa ako v džungli, lenže zamrznutej. Každý jede púčik, list i konárik ba dokonca aj steblo trávi bolo pokryté rosou a námrazou. Moje vlasy ale mokré neboli.

Vtom sa začali otvárať dvere a dovnútra nakukla akási trpasličia osôbka.

„Madam,“ oslovila ma neznámym jazykom „Potrebujete s niečím pomôcť?“

„Nie, to je v poriadku. Hádám.“ rovnako ako ona, som vravela aj ja „Môžem sa vás ešte opýtať, kde to som?“

„To nech vás netrápi. Všetko sa dozviete na večeri, ktorá bude už o pol hodiny. V skrini máte pripravené šaty. Budem vás čakať vonku,“ nestihla som jej na to nič povedať a tak som len prikývla, keď už bola preč.

Spravila som to, čo odo mňa očakávala.

„Veď aspoň sa dozviem, prečo som tu.“

V nádherných trblietajúcich sa šatách som podošla k oválnemu zrkadlu oproti posteli, ktorej som si dovtedy nevšimla.

„Ste nádherná,“ doslova mi to vytrhla z úst. „Môžeme ísť?“

„Myslím, že áno,“ opäť moje slová nemali veľkú váhu. Musela som ísť, či som chcela alebo nie.

Viedla ma popri mohutných dverách, nad ktorými sa vo vzduchu nebezpečne lesky obrovské kusy otesaného ľadu. Všetky boli také isté. To som si ale, tak ako aj veľa vecí predtým, len myslela.

Služobná so mnou prišla na koniec nekonečnej chodby, priamo k tým najväčším dverám, tri krát takým ako tie pred nimi.

„Tipujem, že sme tu, všakže?“

„Nech sa páči,“ bola jej odpoveď.

Bála som sa. Veľmi som sa bála. Nemala som totiž poňatia, kto tam môže byť.

„Prosím, čakajú na vás,“ popostrčila ma cez prah miestnosti.

Všetko bolo také iné, také krásne a pri tom také jednoduché, až to bolelo.

„Prepáč nám za to v lese,“ oslovila ma jedna z postáv, ktoré stáli na opačnej strane veľkolepej miestnosti, za dlhým stolom zo svetlého dreva. Až keď osoba vyšla z tmy tieňa, celé mi to v hlave začalo pracovať.

„Mami? Ako...“

„Dieťa moje, tvoje otázky sú zbytočné. Vieš to už dávno.“

„Áno, to máš pravdu.“

Som ich dcérou, som princeznou zamrznutej zeme, som dievčaťom, ktoré vonku nikdy neumrzne. Som iná a zároveň som rovnaká ako ostatný, pretože nič z toho nie je pravda. Všetko to sú len moje sny, moje tajné predstavy o svete. Jedno ale ostáva skutočné. Som to stále iba ja a moja úprimná láska k nim. V tomto sa nič nezmení, ani potom, keď sa zobudím.

To, čo neviem

Sto rokov chodí po svete, sto rokov hľadá niečo, čo dávno stratil, sto rokov, tak toľko nemá, on ich má totiž viac.

V tomto nekonečnom živote blúdi a pátra po niečom, čo stratil. Teraz to už ale konečne našiel.

Človek, ktorého som nedávno stretla mi rozprával o niečom, čo bolo nezvyčajné, čo nebolo možné. Rozprával mi o niečom, o čom som doteraz nepočula. Hovoril mi o nesmrteľnosti. Vraj je to skvelé, to že nikdy neumrieš.

„Budeš žiť na večnosť vekov.“

Prezradil mi, že to poznal. Vlastnil ju so všetkými jej výhodami. Chyták bol už len v tom, že s nimi sa spájali aj isté pochybnosti, akýsi smútok a utrpenie.

„Ver mi, je to jedinečná možnosť. Nebudeš mať viac žiadne problémy s nikým,“ slovami ma lákal a zároveň odrádzal, "pretože nikoho už mať nebudeš"

Odmietala som ako to len išlo, no on trval na svojom. Najprv som nechápala prečo, potom mi to ale celé vysvetlil.

„Stretli sme sa dávno,“ triasla som sa strachom, „veľmi dávno.“

Chlap v modrej kapucni sa na mňa vôbec nepozeral. Jeho pohľad patrilo mojím zašpineným starým topánkam. Tohto chlapa v kapucni som z neznámych dôvodov poznala.

„Bola si ešte dieťa, keď som ti zaželal veľa šťastia. A potom v neskoršom veku prišiel som si po teba,“ nechápala som týmto jeho slovám, nechápala som slovám cudzinca.

„Ako to prišiel?“ spýtala som sa trasúcim sa hlasom.

Tentokrát už boli naše hlavy v rovine. Jeho líca boli tmavé, jeho pery fialové a jeho oči, ktorými si ma neustále prezeral, zrazu ukázali svoj tvar i farbu. Neboli také ako ostatné. Nemali ten istý nádych bytia. V tých jeho som sa strácala v búrlivom mori ich iskier.

„Bola si taká mala. A pozri sa na seba dnes.“

Pritiahla som si ruky k tvári. Boli mrazivé, pretože viac nepatrili mne. Patrili mocnej sile vysoko nad nami. Patrili ako strachu, tak i nádeji.

„Stále si rovnaká,“ dodal so širokým úsmevom.

„Prosím, vysvetlite mi to,“ žiadala som so slzami na krajíčku.

„Tie modré zreničky, tie šibalské vlasy, tá nepoddajná krása v hlase. Taký som aj ja.“

Nepotrebovala som počuť viac. Chápala, vedela som to, čo som si v duši priala, aby bolo klamstvom.

„Si moja dcéra.“

On mi to len potvrdil.

Dávno, príliš dávno, som sa budila uprostred noci. Ovládali ma ukrutné sny, ktoré mi vraveli, že nič nie je takým ako sa zdá. Myslela som si, že je to len mojou bujnou fantáziou, že to raz skončí, no stalo sa tak až o pár rokov. Jedného dňa bolo môjho nekonečného ponocovania koniec.

Síce som nevedela čo, no niečo sa zmenilo. Túžila som to, akurát som na to vtedy neprišla. Teraz to už ale chápem.

Chlapa v modrej kapucni a dlhom plášti som stretávala počas snenia, hlboko v tých najtemnejšom kútoch môjho sveta. Utekala som pred ním, pretože mi pripadal desivým. Dnes je to o mnoho horšie. Dnes, keď už skutočne viem pravdu.

„Chcem len, aby si išla so mnou.“

„To v žiadnom prípade. Nepoznám vás,“ to bola samozrejme lož.

„Prosím. Viac skutočne nežiadam.“

„Desíte ma,“ šepkala som. Snažila som sa byť nenápadnou ako to len bolo možné. Snažila som sa vymaniť z jeho zovretia.

Bielu ruku spoločne s vetrom dvíhal priamo ku mne, k mojej tvári. V pol ceste sa ale zarazil a odtiahol ju preč.

„Nie! Nikdy!“ odmietla som aj cez to, že bol po prvý krát naozaj pri mne môj vlastný otec.

„Tak mi aspoň tykaj a prosím, z celého bytia ta prosím, volal ma otcem. Len to jediné, nič iné. Prišahám.“

„Keď ja nemôžem. Nikdy som nikoho takého nemala a čo sa týka iného, ako vám môžem vôbec veriť?“

Rozmýšľal. Rozmýšľal a chodil dookola v domnienke, že na niečo príde, hoc i na malú drobnú vec, ktorá by to dokázala zmeniť.

„Zatvor si oči a potom to pôjde samo,“ povedal len.

A tak som ich privrela. Dobrovoľne. Potrebovala som totiž vedieť viac.

Keď ma ešte nič netrápilo, žilo sa mi perfektne. Robila som si, čo som chcela, mala som, čo som si priała, chodila som, kadiaľ som chcela, až na jeden drobný detail. Nikdy som nepoznala nikoho, koho som potrebovala neustále pri sebe.

Často som sa v problémoch obracala na spánok, v nádejí, že aspoň ten ma na chvíľu upokojí. Často, keď som mala viečka zavreté, ku mne prišli neznámi. Naivne som si namýšľala iba nemožné. Naopak, to možné som nechávala bokom.

Bála som sa. Vtedy. Teraz. No potom už nie.

Bola som v silnom ležaku, uprostred prázdneho lesa keď vtom tam bol aj on, chlap z nočných myšlienok, chlap v modro nebeskej kapucni.

Sedel na koni a natáhoval ku mne ruku, no ja tak ako zakaždým, som jeho pomoc odmietla. Nie kvôli tomu, žeby som sa ho bála, ale kvôli tomu, že som nevedela, do čoho sa to púšťam. Bála som sa neznáma.

On tam len sedel a ponúkal mi únikový východ. Nerobil nič iné.

Prečo som si to teda doteraz neuvedomila? Prečo som si myslela, že je mojou skazou?

„Vždy, v minulosti, stále v prítomnosti a bez prestávky v budúcnosti budem tvojim strážnym anjelom. Budem stáť pri teda, tak ako som to robil doteraz. Nemal som ti to síce vraviť, no stalo sa. Preto pýtam sa ťa po druhý a to aj posledný krát, pôjdeš so mnou či ostaneš tu?“

„Ty si ma prosil, ja ťa ale žiadam. Ukáž mi ešte niečo, čo presvedčí ma o pravosti tvojich slov.“

Nebolo potrebné vraviť to znova, inštinkt mi šepkal, aby som opäť privrela oči. V nasledujúcom okamihu pred mojím ja začali prúdiť predošlé životy.

Kráľovná slávnej stredovekej ríše v dlhom červenom kožuchu stojí a pevne si ho tlačí k hrudi. Chráni sa pred mrazom, chráni sa pred už istou vojnou.

Anglická ministerka, zástupkyňa mocnej a krutej vlády na svete, jedna z najhorších, tá, ktorú pre nebojácnosť volajú zimou.

Utlačovaná spisovateľka pre pravdivé názory, pre články plné neostýchavej pravdy.

Jedna z prvých vynálezkyň v histórii.

Bolo ich veľa, príliš veľa na moju hlavu. Oni, vlastne ja, som nikdy nežila viac ako tridsať rokov a nikdy som nič okrem boja a nemoci nedokázala. Vždy som našla problém, nejakú tu

malú puklinku vo vesmíre, ktorá dokáže zničiť všetko živé na povrchu zemskom i na iných, doposiaľ neprebádaných planétach.

Stretla som aj samú seba, len oveľa mladšiu.

Kráčala som po nebesky bielom koberci v našej obývačke rozhadzujúc okolo seba lupene ruží. Spievala som si akoby som bola v tom okamihu na svadbe. Hrala som si na princeznu.

Vtedy som sa cítila skvelo, priam perfektne. Teraz už ale neviem dobre opísať tento pocit.

Lahla som si na kreslo pokryté huňatou červenou dekou a započúvala sa do zvukov navôkol.

„To ti nedovolím. Nemôžeš mi ju zobrať,“ to ale bolo chybou.

„Som matka. Môžem, čo chcem,“ počula som jej prerývaný hlas, hlas matky, ktorá nešťastne umrela pred pár rokmi, krátko po tom, čo otec odišiel. Je to podivné, no práve na neho si nepamätám. Spomínam si iba, že s ním bola zábava.

Každý večer, tesne pred spaním sa vyhadzoval vysoko do vzduchu. Ako malá, som to zbožňovala. Na druhej strane, ak by to neurobil, nezaspala by som.

„Zlatičko,“ tvár som si zakryla vankúšom a uši si zapchala prstami, preto o zvyšku rozhovoru nemám ani len tušenia. Neviem akým smerom viedol. Neviem ani len to, čo sa stalo. Bola som naivnou malou princezničkou, ktorá sa neustále bála, „otecko je tu, nemusím sa viac skrývať. Pozri. Som to ja. Vidíš?“

Tvár mi chytil do dlaní. Mal ich síce studené, mne to ale nevadilo. Poslednýkrát som ich totiž mala pri sebe.

„Oci, prosím, nechod' preč. Prosím.“

Nikdy ma nepočúval a preto sa moje terajšie na neho poriadne zahľadelo až keď odchádzal. Bol to on. Bol to na sto percent on. Chlap v jasmínovo modrej kapucni, ktorú keď som konečne otvorila oči, som už na ňom nezahliadla.

V tejto bezvýznamnej látke, ukrýval svoje krídla, svoje vlastnú nefalšovanú krásu.

„Ocko?“

„Áno,“ rozťahol ich a podišiel ku mne, „som to ja.“

„Rozhodla som sa.“

To bola chvíľa, kedy mi z tváre utrel slané slzy a pevne si ma stiahol do náručia.

„Na všetko hovorím áno.“

Dotýkala som sa jeho krídiel. Boli hladké aj keď ich zjav vravel o inom.

Stál pri mne. Ponúkal mi pomoc. A ja som ju po prvýkrát v svojom živote prijala.

Až v tento deň, neskoro večer, pri splne mesiaca, som mu povedala áno a tak sa z príšere spod postele stal nebeský anjel, ktorý ma zobral do sveta bez hraníc, kde ma potom naučil lietať.

Teraz som s ním na streche môjho predošlého domova, ruka v ruke, rovnako ako sa vravelo v mojej detskej rozprávkovej knižke. Jej koniec ale musím trochu pozmeniť.

Sto rokov chodil po svete, sto rokov hľadal niečo, čo v minulosti stratil, sto rokov, tak toľko nemá, on ich má totiž viac.

V tomto nekonečnom živote už ale neblúdi a nehľadá. To niečo už totiž dávno má.